

Kapitola 10. Podstata Boha

Předcházející část: Kapitola 9. Vyšší poznání

Kapitola 10

PODSTATA BOHA

ÚVOD

I když se může zdát, že zapřaháme vůz před koně, přesto duchovní hledající se bude lépe orientovat v situaci, když bude mít nějaké informace o cíli svého směřování, aby nesešel z cesty pod vlivem iluzí. Omylů je ve světě mnoho, často je nalezneme všude, přinejmenším proto, že mnoho lidí následuje nesprávné koncepce a roznáší omyly dále. Poznat Boha při bezprostředním kontaktu je velmi zřídka. Osvícení nedosáhne dokonce ani jeden z deseti milionů. Skutečných učitelů je též nemnoho, ale je mnoho těch, kteří to o sobě prohlašují. Pokud by se masy pohybovaly v potřebném směru, svátost a osvícení by byly velmi rozšířenou zkušeností. Bohužel není tomu tak. Buddha řekl: „Následuj pouze pravdivé učení“. Pravdivá cesta je jednoduchá a přímá.

VLASTNOSTI BOŽSTVÍ

Jejich znalost je nutná, abychom velmi rychle mohli určit, **čím Bůh není**. Mnohá náboženství učí, čím Bůh není, kvůli nepochopení a zkreslení pravdy, ke kterému dochází z důvodu nesprávných interpretací ega i antropomorfního vnímání. Pokud víme, kdo to je Bůh a máme nástroj, který dovoluje kalibrovat úroveň pravdivosti, potom jsme velice dobře připraveni na cestu nebo k procesu, který se čas od času stává velmi obtížným.

Bůh je přítomen všude, včetně „tady a teď“. Neskrývá se kdesi ještě jinde na vzdálených nebesích nebo v budoucnosti, takže by se s ním bylo možné setkat pouze tehdy, když se člověk dostane do ráje. Přítomnost Boha může pocítit kdokoli, kdykoli. K pochopení stačí pouze poznání. Říká se, že bez pomoci guru, spasitele nebo avatara dochází v životě většiny lidí k poznání velmi zřídka; snad je to i pravda.

Bůh přebývá vně vnímání, duality, polohování nebo neúplnosti. Bůh je vně všech protikladů – dobro a zlo, správné a nesprávné, vítězství a porážka. Stejně jako Slunce, svítí Bůh všem stejně. Boží láska není určena jen oblíbencům. Svítí jakoby skrze oblaka, jako láska jiných tvorů na světě, včetně zvířat a přírody. Pouze někteří ji pociťují přímo. Síla, s jakou pociťuje člověk Boží lásku, se silně mění od člověka k člověku a závisí na úrovni jeho vědomí.

Přítomnost Boha je kvintesence nejhlubšího klidu, nehybnosti a lásky.

Poráží nás svojí hloubkou. Zcela nás uchvacuje a láska je natolik silná, že rozptyluje jakékoli zbytky „nelásky“ ega.

Jako pustý prostor, neušpiněný obsahem nebo voda, na kterou nepůsobí plovoucí v ní ryba, Realita Boha se nachází vně jakékoliv formy, ale současně je i uvnitř ní.

Stejně jako prostor i ona je přítomna v rovné míře ve všem, co se nachází v ní.

Všemocné, vševědoucí a všude jsoucí neohrožují bouře ani emocionální útoky; proto není Bůh schopen msty, závisti, krutosti, marnosti, egoismu, lsti ani nepotřebuje komplimenty. Úctu vyžaduje uctívání. Bůh je zcela a úplně dokonalý, nemá potřeby a tužby. Bůh netruchlí a nerozrušuje se, když jste o něm nikdy neslyšeli nebo v něho nevěříte.

Mnohé staré popisy Boha jsou trestuhodné; jsou to projekce lidské viny a strachu. Primitivní plemena se domnívala, že každá bouřka je důkaz, že se Bůh zlobí a vyžaduje oběti, aby byl uspokojen. Vulkány také zvěstovaly Boží hněv. Ego vyžaduje vysvětlení a hledá „příčiny“. Proto byl Bůh racionalizován jako „příčina“ pozemských jevů, vyvolávajících strach, takových jako například zemětřesení, hlad, potopy, mor, bouře, sucha, neúrody nebo nemoci. Bůh byl zdrojem velkých trestů i velkých odměn. Proto se v tradicích kultur, tvořících mýty, objevovalo mnoho bohů s různými vlastnostmi. (Všimněte si, že se přírodní katastrofy na planetě děly i před objevením se člověka.)

Starý Bůh je projekce energií ega, tradičně se asociující s čakrou sleziny. Bohové sleziny jsou skutečně vážné zkreslení, které je vinno tím, že mnohá stará náboženství a texty vyvolávají slabost při svalovém testování. Jsou to démoničtí bohové strachu, nenávisti, závisti, žárlivosti a msty. Strach ze „spravedlivého hněvu“ Božího se udržuje až do dneška.

Na první pohled je zřejmé, že spravedlnost je jen podmíněná hodnota polohování, a emocionální okovy asi těžko omezí všudypřítomného a všemohoucího Boha. Je těžké zbavit se představy Boha jako mstivého se krutého karatele. Bůh je obviňován ze všeho, co je ve skutečnosti produktem ega. Ego – skutečný zdroj viny, hříchu, strádání, odsouzení a vytvoření pekla. Ego hledá spásu, viníce ve všem Boha. Z toho důvodu dělá z Boha svůj opak. Bohové nižších sfér jsou ve skutečnosti démoni. Ve skutečnosti Bohem nelze manipulovat, obelstít ho, obchodovat s ním nebo ho stavět do pozice viníka nebo oběti. Bůh nebývá spolu závislým nebo neurotikem a netrpí grandiózní paranoidní psychózou.

Vševědoucí a všudypřítomní vidí všechno. Vědomí zaznamenává a okamžitě detekuje každou událost, myšlenku, pocit i událost a proto ví vše, vždy a úplně. Jednoduchý svalový test potvrzuje, že každý vlas na každé hlavě byl přepočítán, označen a uložen v paměti Nekonečného Vědomí. Děje se tak neosobně a automaticky prostřednictvím vrozených kvalit vědomí. Bůh nemá osobní zájem, a nereaguje na nic.

Bůh není unavený, neuráží se, neohrnuje nos z důvodu hrubosti nebo nedostatku dobrého vkusu.

Nekonečné Božské milosrdenství a odpuštění převyšuje veškeré chápání, a nemá nic společného s každodenními světskými záležitostmi. Bůh – to není polovina duálního páru. V nekonečnu není „to“ (špatné), na které je třeba reagovat, a není ani

„tamto“.

Bůh – není krutý sadista. Nelze ho zranit, proto se nechce mstít.

Pocítit Boha je pro ego nemožné; je omezené vnímáním a pracuje s pojmy, pocity a formami. Bůh je nehmotný a není detekovatelný rentgenem, spektrometry, filmy, detektory radioaktivity, detektory kovů, senzory ultrafialového nebo infračerveného záření – jakýmikoliv nástroji paranormálních výzkumníků, kteří hledají „duchy“.

Boží láska je bezpodmínečná. Nemůže být přechodná ani nedostatečná, není pouze pro vyvolené. Pochopení, že Bůh je láska, nás zbavuje všech těchto podobných myšlenek. Bůh nerozhoduje, nepotřebuje zprávy a lstivé příběhy, aby fungoval.

Plné a dokonalé Absolutno nemůže přestat být tím, čím je.

Jako analogii, můžeme uvést, že se prostor nemůže najednou rozhodnout stát ne-prostorem. Vše je naprosto identické s podstatou své existence. Láska se nemůže proměnit v ne-lásku, a Bůh – v ne-Boha, jako žirafa se nemůže proměnit v ne-žirafu.

Bůh – není znepokojené dítě či rodič. Nečte noviny a netrestá pachatele. Vesmír, který je ze své podstaty spravedlivý a vyvážený, nepotřebuje další rozsudky. Každý subjekt zažívá následky svého jednání, volby, touhy a systémy víry.

Nehybnost, ticho, klid a láska obrací v sobě podobné vše nelaskavé, ne-tiché a neklidné. Ego to vnímá jako peklo, které takovým způsobem samo vytvořilo. Všechny aktivity, události, myšlenky, nápady, koncepty a řešení jsou doprovázeny energetickým polem, které může být kalibrováno.

Takže činnost ega povznáší ego na odpovídající úroveň v moři vědomí. Stejně jako vztlak, neosobní kvalita moře vědomí automaticky určuje úroveň, na kterou člověk dosáhne.

Je to jen povaha Vesmíru, taková jaká je. Vysvětlení, které používá ego a vnímání s cílem popsat automatický výsledek činností se nazývá „Poslední soud“, ale je to iluze, stejně jako vysvětlení událostí hmotného světa připisovaných „příčinné souvislosti.“

Bůh není omezen koncepty, nápady, myšlenkami nebo jazykem. Díky vlastnosti všudypřítomnosti, přítomnost Boha zahrnuje Vše Jsoucí, včetně myšlení, ale sama v něm obsažena není. Bůh s nikým nemluví. Hromový hlas z nebes – to je v nejlepším případě interpretace vnitřních pocitů, které jsou promítány na fyzický svět. Zvuk je fyzické vibrace. Bůh je přítomný ve všem fyzickém. Ne-foremné nemůže manipulovat zvukovými vlnami.

Osvícené bytosti nespojují žádné prožitky s hlasovým výstupem nebo slovní komunikací Boha. To by ukazovalo dualitu Boha a člověka, s nímž Bůh hovoří. Ve skutečnosti „JÁ“, Bůh a Vše Jsoucí – je jedno a totéž. Žádné rozdělení na hovořící osobu a toho, s kým hovoří. Mystici se ladí na Boha skrze tajné znalosti. Zprávy od Boha přicházejí z duchovního ega (Já), které se stává disociovaným a projektuje

se jako jakási „jiná“ realita. „Hlas Boží“ je obvykle halucinace. Někdy jsou vyvolány astrálními bytostmi, které se představují jako „Boží.“

V Nekonečné Přítomnosti neexistují úmysly, protože aby k nim došlo, musí existovat dualita toho, kdo má úmysly, k tomu, čeho se úmysly týkají a toho, komu jsou ty úmysly určeny. Všechny tyto návrhy jsou konceptualizacemi, založenými na dualitě vnímání. Bůh – je non-duální, plné, dokonalé Vše Jsoucí a Jednota. Chybné interpretace Boha vyplývají ze skutečnosti, že ego pracuje s vnímáním a formou. Ego také nesprávně interpretuje násilí jako moc.

Moc je podobna gravitaci nebo magnetickému poli: Vše, co se v něm děje, je nutně a automaticky důsledkem povahy samotného pole. Pole si „nevybírání“ něco přitahovat, nemá různá pravidla pro různé objekty. Pole je absolutní rovnost.

Stejně tak i v duchovním poli moci se vše a všichni přitahují a jsou pod vlivem vlastního složení nebo duchovní „váhy“, vibrací a pole přitažlivosti.

Někdy pozitivní pole odpuzuje některé bytosti nebo osobní ego. Mnohé upřímně „odrazuje“ všechno milující se, duchovní nebo benevolentní. Mnozí upřímně nenávidí klid a ticho; mohou se z toho zbláznit. Takže samovazba a ticho jsou krutým trestem.

Zdá se, že na úrovni vědomí 200 se mění polarita. Od úrovně 200 a vyšší je podstata nabitá kladně, a pod 200 – negativně. Pro společnost je zřejmé, že lidé, kteří jsou náchylní k zločinu, jsou k němu přitahováni, a lidé, kteří se rozhodli pro mír a lásku, jsou přitahováni k těm, kteří sdílejí jejich vášně.

Principy, které jsou na úrovni nad 200 zřejmé a přitažlivé, mohou na úrovni pod 200 vypadat jako odpudivé, absurdními a často i směšné. Společnosti, jejichž moc (síla) je založena na udržování vědomí lidí na velmi nízké úrovni, například společnost v současné Kambodži, časem oficiálně zaujímají pozici proti lásce nebo formám ji zobrazujícím.

Naopak pro lidi s duchovní motivací je klid a láska nejlepší odrazový můstek. I když se to zdá prosté a jasné až ad absurdum, většina lidí neví, že Bůh se nachází na vrcholu Mapy Vědomí a ne v jejím základu. Duchovně vzdělaným, ale ne masám, je jasné, že tvoření a moc sestupuje shora a ne naopak. Tvůrčí moc (tvůrčí síla) přináleží pouze a jen Bohu. Fyzický svět nevládne silou tvoření nebo kauzálním vztahem; proto tvoření nemůže přejít z formy a hmoty do života a později v ne-formu. Lidé nejsou „spolu tvůrci“ Boha. Bůh nepotřebuje pomoc. Konec konců, v čem by mohli být lidé nápomocni? Bůh přesahuje veškerou formu.

Běžní lidé uvažují v pojmech formy. Proč se něco všemocné, všudypřítomné a bez formy zajímá o pozemské hry? Není nic, co by bylo „třeba“ tvořit.

Efekt Přítomnosti Boha vzniká již ze samého Božského Bytí a ne z vybraných úkonů Boha. V Realitě neexistují ani děje ani události, proto není nutné něco opravovat nebo se v tom angažovat.

Mezi Bohem a člověkem existuje hierarchie úrovní duchovní energie a polí postupně

rozdělované moci. Určují se intuitivně a nazývají se Svatým Duchem, Vyšším „JÁ“, Boží Milostí, anděli, archanděli a nebesy. Úrovně vědomí od 1000 a výše v souladu s duchovní hierarchií představují moc, pro vnímání člověka nepředstavitelnou.

Dotek archanděla je natolik mocný a zničující, že by ego paralyzoval nebo ohlušil a ono by umlklo. Moc je absolutní a všeobjímající. (Moc archanděla se kalibruje na úrovni 50 000 a výše.)

Veškeré bytí je proto následkem Přítomnosti a je mu vlastní schopnost vyplnit své předurčení. Moc pomáhá podpořit a prožít zkušenost osvícení, předává se Duchem Svatým ve formě mocné energie, nutné pro zbytek předurčené doby života. Právě díky Duchu Svatému se, pokud je to nutné, navrácí schopnost normálního fungování, ale člověk je celkově proměněn. Dokonce o samotném „prožitku“ se nepodaří celé roky promluvit. Není o čem hovořit a ani komu to sdělit. Neexistuje téma k hovoru ani vypravěč, který by to chtěl sdělit. Život je směřován a pohybuje se díky Přítomnosti. Iluze nezávislé osobní vůle nebo přijímání rozhodnutí je ztracena navždy. Je možné, že se následující události vyvolávají inercií předcházejících úmluv a povinností. Vše se děje samo o sobě. Život pokračuje, realizuje se a naplňuje sám o sobě. Neexistuje osobní „Já“, které něco dělá; neexistuje myslitel, který myslí, není činitel, který něco dělá. Veškerá slovesa, podstatná jména i zájmena se stávají nesmyslnými.

REÁLNOST BOHA

Bůh neřídí potopy, požáry, vulkány, bouře, blesky ani deště. Jsou to neosobní efekty podmínek fyzického světa a jeho Vesmíru. Bůh neupadá do amoku a „neničí“ města, civilizace nebo etnické skupiny. Vše toto se dělo na planetě ještě dříve, než se objevily společnosti lidí. Bůh se nevměšuje do lidských konfliktů, politických i náboženských bojů a svárů. Nezajímá se o bitevní pole. Nemá nepřátele, které by musel zabít. Neexistují „svaté války“ – tento pojem protiřečí sám sobě a je absurdní.

Nevěřící, věřící a tomu podobní to je jen polohování lidského ega. Dokonce rozumní lidé přesahují takové úzké myšlení a předsudky. Boha nezajímá, věří-li v něj člověk nebo ne; i když následky mohou být zcela jiné.

Láska povznáší k nebesům a nenávist stahuje na opačnou stranu. Bohové nikoho nezatravují. Podobné se přitahuje k podobnému; láska je přitahována láskou. Bůh ničeho nečiní proti komukoliv. Jedny duše přitahuje světlo, jiné – tma. Volba je prováděna uvnitř ega a není vnucována z vnějšku.

Je třeba přiznat: To, co přesahuje formu, nemůže být dosaženo formou nebo manipulacemi s ní. Proto účast v ezoterických nebo okultních praktikách je jen past a odklad.

Takovou činností je bezcílnost, vedoucí do nekonečných astrálních rovin; volí si je entuziasté a konvertité. Moc není v geometrických figurách, mandalách, ikonách, obrázcích, sochách nebo v mantrách. Jakýkoliv smysl je jim přidán záměrem, oddaností, povinností a vírou. Svět je plný naivních lidí, kteří s blahým záměrem čtou mantry; dělníků světla; uctívačů svatých předmětů, amuletů, tabulek, svatých

míst, druidů, mystických čar. Je plný i poutních míst – Machu Picchu, Stonhenge, pyramidy, Ganga, starobylé chrámy, energetické víry a tomu podobné. Je možné to spočítat „průjezdem okolo“, ale dříve nebo později je nutné vstoupit dovnitř. „Království Boží je uvnitř nás“, řekl Ježíš Kristus.

Bůh odhaluje sám sebe, přesahuje jakoukoliv formu, ale je i její nedílnou součástí.

Bůh – to je ticho, nehybnost, vyrovnanost, klid. Je klidný i všeobjímající, všudypřítomný a vševědoucí, protože on – je Vše Jsoucí. Bůh je dokonalý, úplný, nehybný, milující, přesahující čas a prostor, bez částí, non-duální a rovnoměrně přítomný ve Všem Jsoucím, ničím se nelišícím od „JÁ“. Je možné pouze bytí. Bez ohledu na chyby v překladech nebo nesprávné chápání, Bůh to není nic, to není pustina. Nebytí, jak je možné odvodit z definice, to je prostě nemožné.

Přítomnost přesahuje veškeré myšlenky, mentalitu a dokonce i pozorování. Poznání je vlastní poznání, které je dáno poznáním Všeho Jsoucího; proto neexistuje nic, „co“ by bylo možné znát. Ve stavu Jednoty se objektivní i subjektivní rozpouští v sobě navzájem. Přítomnost je výjimečně měkké, něžné, tající a současně paradoxně tvrdé, neměnné všemohoucí a nekonečné splynutí. Udržuje „veškerou realitu“ jako Vesmír neustálého Tvoření. V přítomnosti Boha iluze příčiny a následku mizí. Přítomnost nenutí nic se dít; místo toho ona i je vše, co se dějícím zdá.

V Přítomnosti jakýkoliv pocit času mizí – je to nevyhnutelný aspekt klidu. Poté, co tlak času pomíjí, je zřejmé, že je jedním z hlavních zdrojů stresu, provázejícího lidské bytí. Pocit času vyvolává stres, tlak, nervozitu, strach a nekonečné podráždění kvůli milionu věcí. „Tlak času“ provází veškeré činnosti a úkony, vytváří iluzi postupnosti a kauzálního vztahu. Libovolná činnost člověka se stlačuje v nepopsatelném autoklávu času, rozum neustále propočítává, kolik „času“ můžeme věnovat každému úkonu. Přivádí to k panice, strachu a nervozitě, stejně jako k pocitům viny, studu a hněvu. -„Věnuji tomu příliš mnoho času“. A tomuto také věnuji málo času. Chtěli bychom toho mnoho udělat, ale nemáme dostatek času. Čas běží-. Dokud vnímání času nepomine, člověk není schopen poznat, co je skutečná svoboda nebo skutečný klid.

BŮH – TO JE SVOBODA, RADOST, DŮM I ZDROJ

V přítomnosti Boha všechny starosti mizí. Člověk se navrácí ke svému Zdroji, který se ničím neliší od jeho „JÁ“. Je to pocit, jakoby člověk zapomněl na skutečnost a poté se probudil ze sna. Všechny strachy ztrácí důvodnost; veškerá úzkost – pusté výstupy vnímání. Neexistuje budoucnost, které je nutno se bát, ani minulost, které je třeba litovat. Neexistují omyly ega, které by bylo nutné vykoupit nebo napravovat. Není nic, co by bylo nutné měnit nebo zlepšovat. Neexistují příčiny pocitu studu nebo viny. Neexistuje samostatné „jiné“. Ztráty jsou nemožné. Není třeba nic dělat, není třeba přikládat žádné úsilí a člověk je osvobozen od nekonečné tíhy přání a směřování.

BŮH JE VŠEMILOSTIVÝ

Tomu, co je samo o sobě absolutně dokonalé, není co odpouštět. Všechny „události“

jsou vnímáním ega, ve skutečnosti neexistující. Neexistují „události“, které je nutné vysvětlovat, za které je nutno se omlouvat nebo za které je nutno platit. Milosrdnost – vlastnost bezpodmínečné lásky. Dokonalost nevidí nedokonalost nebo nepřítomnost.

BŮH SE MŮŽE ZJEVIT JAKO NÁHLÁ NEBO

NEOČEKÁVANÁ PŘÍTOMNOST

Rozdíl mezi běžným stavem vědomí a náhlým prozřením je velmi veliký a neexistuje způsob, jak se na to připravit. Bůh se zjevuje okamžitě a bez upozornění. Obal odhozeného ega pociťuje „smrt“. Nyní se člověk nalézá v překrásné nové oblasti, v jiné dimenzi, v jiném stavu. Neukazují se mu žádní duchové – průvodci, svatí nebo andělé. Nejsou vyšší bytosti, se kterými by bylo nutné se setkávat a vítat. Veškeré úvahy, očekávání, jakákoliv rozumová nebo emocionální činnost ustává a je nahrazena mlčenlivým věděním, bez formy a obsahu. Bytí Všeho Jsoucím nenechává nic bez odpovědi a neznámým. To, co se dříve považovalo za „Já“, zmizelo. Nyní se člověk stává neviditelným.

Je to pocit, jakoby člověk běžel k hoře a najednou se ocitne na vrcholu Kilimandžára a před ním se rozprostírají pouze nekonečné horské štíty. Uvědomuje si, že se nějakým zázrakem stává současně horou, nebem a nekonečnými sněžnými rovinami. Nikde nikdo; dokonce tělo stojí na vrcholu tak, jako by nemělo žádný význam, jako sánky. Člověk se dívá na sánky a podivuje se, jak nesmyslné bylo identifikovat se s nimi.

„JÁ“ se poznává vně orgánů smyslů. Božství sálá jako ohromné zjevení. Jeho zřejmost je stejně strohá a silná jako jeho svit. Jeho podstata – jistota a konečnost, úplnost a dokonalost. Veškerá hledání skončila.

Aspekt poznání – vlastnost přebývání Vším Jsoucím, opačná běžnému vědomí, které žije a vnímá vnější stranu věcí. Vidění přítomnosti – vnitřní znalost všeho. „JÁ“ je ve stejné míře sáněmi, sněhem, horou, nebem, oblaky i větrem. Je současně vším i ničím. Svět jakoby se změnil z černo-bílého filmu na trojrozměrné barevné kino. Všechno získává hloubku i texturu.

Všechno ve stejné míře poznává i vnímá Přítomnost, sdílí radost i vjem bez časovosti. Pokud je to osudem, potom život pokračuje autonomně, sám o sobě. Fyzické tělo se pohybuje samo sebou a pokračuje v provádění zbývající činnosti. Dokonce se o sebe stará, pokud se mu to připomene; bez připomenutí to sotva bude dělat. Člověk již nepotřebuje sáně, více se již s nimi neidentifikuje, proto dělají to, co dělají, bez něho – občas je to veselé.

Tělo se stává neočekávaně nalezeným domácím zvířetem, milovaným a zábavným.

Následující část: [Kapitola 11. Na cestě](#)